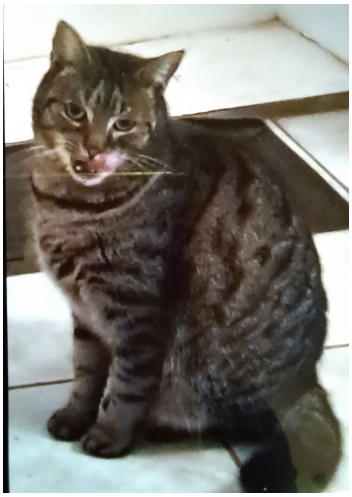
FÜGGETLEN MAGYARORSZÁG

NYILT FÓRUM

Mottók:

„Legnagyobb cél pedig itt, e földi létben,
Ember lenni mindég, minden körülményben.”
/Arany János/

„Az igazat mondd, ne csak a valódit.”
/József Attila/

ISTEN VELED KATICA, KÖNNYES SZEMŰ, KÓBORLÓ CICUS!

Jöttél, ki tudja honnan és merről – Ezt én sohasem kutatom – A sors, mint a víz sodort hozzám - Találkoztunk, mint kövek a vízparton - Jöttél, ki tudja honnan és merről – Itt jársz már az én utamon - Többé nem visz el senki tőlem – Nem válunk el, mint kövek a vízparton…

A közelmúltban elhunyt népszerű slágerszerző-énekes, Dobos Attila eme sikeres dalát idézve kell szólnom a személyemet és családomat érintő döbbenetről: a heteken-hónapokon-éveken át szeretettel gondozott könnyes szemű cirmos cicánk elvesztéséről! A vele való kapcsolatom úgy kezdődött és zajlott, ahogyan a bevezető sorok tartalmazzák:

Az egyik koraeste szokásosan ott vagyunk házunk bejárata magasított lépcsőin, hogy zárjuk az ajtót, amikor újra meglátunk. Immáron harmadszor. Az előző két alkalommal gyorsan elfutottál megjelenésünkkor, most azonban bátran vártál a másik, már régebben nálunk lévő, szintén cirmos szőrzetű macskánk kíséretében, majd nyílt az ajtó és bátran beléptél a nappali szobánkba, ahol enni és inni kaptál. Azonnal kiderült, nagyon-nagyon éhes voltál, mert a neked való eledellel megrakott műanyag-tálacskát fényesre nyaltad. Ezután sarkon fordultál és távoztál.

Másnap megismétlődött az eset, amiből arra következtettünk, hogy a községünkben kóborló kisállat vagy, tehát állandó szálláshely és ellátás nélküli. Azt azonban máig nem sikerült megtudnunk, milyen kibírhatatlan előélet után döntötted el, hogy rendszeresen hozzánk jársz falatozni. Amire viszont hamar felfigyeltünk: a farkad erőszakosságot sejtetve volt kissé deformált, a legfeltűnőbb azonban az volt nálad, hogy állandóan könnyeztek a szemeid.

Az életrendet gyorsan megszokva, beilleszkedtél az otthoni közösségünkbe, ahol mindig idejében adtunk változatos összetételű reggelit, ebédet, vacsorát, miközben névadód is lettünk és a **KATICA** megszólítással tiszteltünk meg. Azt is észrevettük, hogy a csirkés alapanyagú étkeket szereted leginkább, ezért szinte rendszeresen azzal kínáltunk, amit örömmel fogadtál. Majd állandóan tapasztaltuk-láttuk: mindig türelmesen, a szobánk padlózatán fegyelmezett nyugalommal ülve várod a finom harapnivalók elkészítését, ám sohasem szólalsz meg sürgetően, vagyis nem nyávogsz. De valami mindig kimaradt a jóllakásod után várt megnyilvánulásodból: az elégedettséget kifejező dorombolásod, merthogy erre nem volt meg a képességed, sőt, ha az ilyetén reagálásodat egy simogatással próbáltuk elérni, a válaszod meglepő volt és egyedi: idegesen kezdtél fújni, hátrálni!

Apropó, simogatás! Ezt csak akkor igényelted, ha az udvaron odajöttél hozzánk, megszakítva az ott talált egerekre, bogarakra, száskákra vadászatodat.

Nemrégen újabb váratlan vendég toppant be házunkba, egy koromfekete szőrű cica, így már összesen öten voltatok, amikor is feltűnt, hogy félsz tőlük. Persze okod is volt rá, mert néhányszor kikergettek az udvarunkból, ám a hívó szavunkra gyorsan visszajöttél. Később előfordult, hogy már az épületünkbe is alig merészeltél bejönni. Ha ez mégis sikerült, az étkezésed befejeztével, reszketőn körülnézve mentél tovább. Itt kell megemlítenünk, hogy nálunk mindig szolidan viselkedtél, asztalra nem ugráltál, semmit nem löktél le, csendes, fegyelmezett voltál a társaságunkban.

Egyébként máig rejtély számunkra mit csináltál a nem nálunk töltött időben és főleg éjszakánként, meg azt sem értjük, miért nem vetted igénybe a szabadon elérhető padlásunkat, ahol zavartalanul pihenhettél volna.

A már említett fogyatékosságaid miatt orvosi segítséget nem kértünk, gondolván arra, a mentális problémáiddal együtt tudsz élni, s emiatt nem válunk el, mint kövek a vízparton, az utunkat pedig közösen folytatjuk, kevésbé fókuszálva a macskák világában is jelen lévő ellenségeskedésekre, feszültségekre, amelyek ostorcsapásaiból eléggé sok juthatott részedre!

Amikor legutóbb, az idei október elején eljöttél étkezni, már késő este volt, emiatt újra a bejárati lépcsőn kínáltunk bőséges vacsorával. Azt teljes egészében elfogyasztva, azonban nem mentél el rögtön, inkább a bejárati ajtót figyelted folyamatosan, apró lábaiddal tapogatva, hogy kinyíljon. S bár félelemtől izgatottan mozgattad balra-jobba a kicsi fejecskédet, segítséget kérően mégsem sem szólaltál meg. Pedig most már bizonyossá vált, azért akartál bejönni a szobáinkba, hogy elköszönjél az ismerős tárgyaktól, a székektől, asztaloktól, fotelektől, polcoktól, meg tőlünk is!

Búcsúzásodat sajnos, nem tettük lehetővé, mert kevésbé ismertük fel jogos aggodalmat amiatt, hogy a viszontagságos életedből nagyon kevés idő van hátra… Minthogy hiába való volt a várakozásod, ismét elindultál az ezer veszéllyel teli forgalmas közút irányába. Azóta nem láttunk otthonunkban és annak környékén!

Ezek után csak feltételezhetjük, mi történhetett veled:

- vagy elgázolt az utcán egy figyelmetlenül-könyörtelenül-lelketlenül autót, motorkerékpárt vezető személy;
- vagy elkergetett-elpusztított egy alkalmi befogadód, akit nagyon feldühösített az átadott ételének elfogyasztása utáni fújjolásod;
- vagy a közterületen talált romlott, esetleg mérgezett ételmaradékot etted meg, s ez okozta a végzeted.

Akármi is a ma már bizonyíthatatlan valóság, ha már nem vagy az élők sorában, nagyon fogsz hiányozni a mindennapjainkból, a családi közösségünkből! Most, befejezésül csak annyit mondhatunk: **ISTEN VELED KATICA, KÖNNYES SZEMŰ, KÓBORLÓ CICUS! Jó volt veled együtt élni! Fényképed megőrizve, emléked örökké bennünk marad!**.

VELKEI ÁRPÁD főszerkesztő,
a búcsúzó gazdi

2026. november 1.

INFORMÁLJA, KÉRDEZZE, OLVASSA
a rendszerváltozás veszteseinek készülő
VILÁGHÁLÓS NÉPÚJSÁGOT,
a
FÜGGETLEN MAGYARORSZÁGOT!
Internetes cím: **www.fuggetlenmagyarorszag.hu**
E-mail cím: **fuggetlenmagyarorszag@fuggetlenmagyarorszag.hu**
Levélcím: **3247 Mátraballa, Fő út 113.**
Vezetékes telefon: **06-36/563-169**
Mobiltelefon: **06-30/415-6389**